

Dosarul nr. 2ra-923/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) R. Berdilo

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, Vl. Clima, Gr. Dașchevici

Î N C H E I E R E

24 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ojog Victor,
reprezentat de avocatul Caisîn Valentin,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul
General al Poliției de Frontieră împotriva lui Ojog Victor cu privire la restituirea
sumei cu titlu de indemnizație unică achitată la eliberarea din serviciu,

împotriva deciziei din 22 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de Ojog Victor și s-a menținut hotărârea din
29 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 27 aprilie 2017, Departamentul Poliției de Frontieră (actualmente
Inspectoratul General al Poliției de Frontieră), a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Ojog Victor cu privire la restituirea sumei cu titlu de
indemnizație unică achitată la eliberarea din serviciu.

În motivarea acțiunii, Departamentul Poliției de Frontieră a menționat că
pârâtul a activat în cadrul Poliției de Frontieră în funcția de ofițer principal de
Investigații al serviciului 12 al Direcției investigații speciale a Departamentului
Poliției de Frontieră.

Reclamantul a specificat că la 12 iunie 2016, pârâtul a depus raportul privind
acordarea concediului anual, cu ulterioara demisionare din funcția deținută, care a
fost acceptată de angajator.

Ulterior, la 19 februarie 2016, Ojog Victor a depus un alt raport privind
retragerea cererii de demisie, care a fost respins de angajator.

Astfel la data de 04 martie 2016, prin ordinul Șefului Departamentului Poliției
de Frontieră nr. 237/ps, Ojog Victor a fost eliberat din serviciu în temeiul art. 39

alin. (1) lit. a) al Legii cu privire la Poliția de Frontieră nr. 283 din 28 decembrie 2011 (demisie).

Totodată, în ordinul de eliberare, a fost stabilită vechimea în muncă de 18 ani 04 luni 09 zile, cu stabilirea indemnizației unice acordate la eliberarea din serviciu în mărime de 71 017,50 de lei.

Nefiind de acord cu ordinul eliberare, Ojog Victor l-a contestat în instanța de judecată, solicitând anularea acestuia cu restabilirea la serviciu.

Astfel prin decizia din 21 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Ojog Victor, s-a casat hotărârea din 26 octombrie 2016 a Judecătorei Rîșcani, municipiul Chișinău și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ojog Victor.

S-a anulat ordinul Departamentului Poliției de Frontieră nr. 237/ps din 04 martie 2016, prin care s-a admis demisia lui Ojog Victor.

S-a restabilit Ojog Victor în funcția de ofițer principal de investigații al serviciului 12 al Direcției investigații speciale a Departamentului Poliției de Frontieră.

S-a încasat de la Departamentul Poliției de Frontieră în beneficiul lui Ojog Victor salariul mediu pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada 09 martie 2016 – 21 februarie 2017 și prejudiciul moral în mărime de 3 salarii medii.

În scopul executării imediate a hotărârii judecătorești, a fost emis ordinul nr. 180/ps din 21 februarie 2017 cu privire la restabilirea lui Ojog Victor în serviciu, cu obligația de a recupera indemnizația unică de referință în pofida faptului că raporturile de muncă au fost reluate.

Deci, pârâtul este obligat să restituie indemnizația unică acordată la eliberare din serviciu în sumă de 71 017,50 de lei.

Departamentul Poliției de Frontieră a solicitat încasarea de la Ojog Victor a indemnizației unice acordată la eliberare din serviciu în sumă de 71 017,50 de lei.

Prin hotărârea din 29 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

S-a încasat de la Ojog Victor în beneficiul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră suma de 58 234,35 de lei cu titlu de indemnizație unică de eliberare din funcție.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că indemnizația unică a fost achitată lui Ojog Victor în temeiul ordinului nr. 237/ps din 04 martie 2016, prin care Ojog Victor a demisionat din funcție, însă ordinul respectiv a fost anulat printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă.

Astfel prima instanță a concluzionat că deoarece ordinul de eliberare din funcție a lui Ojog Victor a fost anulat, părțile urmează a fi aduse la poziția anterioară emiterii ordinului.

Deci, instanța de fond a stabilit că Inspectoratul General al Poliției de Frontieră urmează să-l restabilească pe Ojog Victor în funcție, iar pârâtul urmează să restituie indemnizația unică de eliberare din funcție achitată la 18 martie 2016 în mărime de 58 234,35 de lei.

Prin decizia din 22 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Ojog Victor și s-a menținut hotărârea din 29 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 23 martie 2020, Ojog Victor, reprezentat de avocatul Caisîn Valentin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

Recurentul Ojog Victor, în motivarea recursului a invocat că instanța de judecată a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces.

În acest sens, recurentul a specificat că instanța de judecată nu a atras în proces organul de stat în beneficiul căruia a fost reținut impozitul pe venit din indemnizația de concediere.

De asemenea, recurentul a invocat că instanțele de judecată nu au aplicat legea care urma a fi aplicată.

Astfel a relatat că achitarea indemnizației și cuantumul acesteia depinde de durata calendaristică vechimii de muncă în poliția de frontieră, iar conform pct. 3 din Anexa nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 434 din 19 iunie 2012 (în vigoare la data demisionării) privind modul de stabilire și plată a indemnizației la eliberarea din serviciu a polițiștilor de frontieră, în cazul eliberării repetate din serviciu, indemnizația unică se stabilește în mărimea care exclude mărimea indemnizației primite anterior.

Deci, odată ce persoana a fost reîncadrată în serviciu, la eliberarea repetată urmează a fi exclusă mărimea indemnizației primite anterior, or, indemnizația unică pentru eliberare din serviciu se achită pentru vechimea de muncă și reprezintă dreptul persoanei și nu prevede posibilitatea repunerii părților în poziția anterioară.

La 26 mai 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră (f.d. 201).

La 23 iunie 2020, Ojog Victor a depus suplimentul la recurs, invocând ordinul MAI nr. 18 din 24 ianuarie 2018 ”Cu privire la retribuirea muncii funcționarilor publici cu statut special/militarilor din cadrul MAI”, care prevede că în cazul încetării în mod repetat a raporturilor de serviciu se va exclude valoarea indemnizației primite anterior.

La 23 iunie 2020, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus referință la recursul declarat de Ojog Victor, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 22 ianuarie 2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi

restabilit.

Recursul a fost declarat la 23 martie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate

a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Ojog Victor, reprezentat de avocatul Caisîn Valentin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ojog Victor, reprezentat de avocatul Caisîn Valentin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic